

Sygn. akt V K 67/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w V Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w Węgorzewie w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Merska

Protokolant – Marta Kornacka

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu w dniu 18.05. 2018 r., 19.06.2018 r., 17.07.2018 r., 02.10.2018 r., 06.11.2018r, 10.01.2019 r. na rozprawie

sprawy **J. J.**

urodzonego (...) w W.

syna E. i I. z d. A.

oskarżonego o to, że: **I.** w dniu 19 października 2017 r. w W. przy ul. (...) dokonał zniszczenia mienia poprzez podpalenie opuszczonego pomieszczenia budynku kolejowego powodując straty o łącznej wysokości 2000 zł na szkodę (...) S.A Oddział G. N. w G. Rejon Administrowania i Utrzymania w E., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne

tj. o czyn z art. 288 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk

II. w dniu 12 listopada 2017 r. w W. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru górskiego o wartości 700 zł na szkodę J. S. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne

tj. o czyn z art. 278 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk

III. w dniu 2017 r. w m. W. przy ul. (...) na terenie (...) dokonał zniszczenia mienia poprzez spalanie altanki ogrodowej (...) powodując straty o łącznej wartości 10.000 zł na szkodę A. W., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne

tj. o czyn z art.288 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk

IV. w nieustalonym okresie do dnia 18 listopada 2017 r. w W. na ul. (...) na terenie (...) usiłował włamać się do altanki poprzez wygięcie drzwi wejściowych w celu zaboru mienia , lecz zamierzonego czynu nie osiągnął z uwagi na niemożliwość pokonania zabezpieczenia, działając w ten sposób na szkodę K. Ś., przy czym sprawca zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk za przestępstwo umyślne przeciwko mieniu

tj. o czyn z art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk

V. w miesiącu wrześniu 2017 r. w m. S. gm. W. w „Sklepie po mostem s.” po wcześniejszym wybiciu skobla zabezpieczającego okno w budynku dostał się do jego środka skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia artykułów spożywczych w postaci słodyczy i napojów wartości 250 zł oraz alkoholu w postaci piwa wartości 100 zł co

spowodowało łączną wartość strat wynoszącą 350 zł na szkodę G. K., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, a sprawca zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kar pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk za przestępstwo umyślne przeciwko mieniu

tj. o czyn z art. 279 §1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 §2 kk

1. Oskarżonego **J. J.** uznaje za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów, z tym że w zakresie czynu opisanego w punkcie III ustala, że do jego dokonania doszło w dniu 20 listopada 2017r, przyjmuje, iż czyny;

a) opisanie w punktach I i III aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw i na podstawie art. 288§1kk i art. 91§1kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jeden) rok pozbawienia wolności,

b) opisanie w punktach II, IV i V aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 279§1kk w zw. z art. 64§2kk i art. 91§1kk skazuje go na karę 1 (jeden) rok i 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 91§2kk w zw. z art. 85§1kk i art. 86§1kk, art. 62kk wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jeden) rok i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności i orzeka, iż kara ma być wykonywana w systemie terapeutycznym.

3. Na podstawie art. 46§1kk orzeka wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz pokrzywdzonej J. S. (1) w kwocie 600 (sześćset) złotych i w części na rzecz pokrzywdzonego T. W. w kwocie 2000,00 (dwa tysiące złotych).

4. Zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia opłat i pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt VK 67/18

UZASADNIENIE

J. J. dotychczas został skazany wyrokami Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Węgorzewie w następujących sprawach:

1) VK 227/10 – za czyn kwalifikowany z art. 278§3k na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, którą zamieniono na karę zastępczą pozbawienia wolności;

2) VK 97/11 – za czyn kwalifikowany z art. 279§1kk w zw. z art. 283kk na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zarządził dnia 21.02.2013r; karę odbył od dnia 03.04.2013r do 03.09.2013r – k. 113;

3) VK 125/11 – za czyn kwalifikowany z art. 278§1kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; karę odbył od 31.12.2011r do 01.03.2012r – k. 119;

4) VK 121/12 – za czyny kwalifikowane: z art. 279§1kk w zw. z art. 283kk, art. 276kk – 6 miesięcy pozbawienia wolności; z art. 279§1kk w zw. z art. 283kk – 3 miesiące pozbawienia wolności; za czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 12kk – 5 miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z art. 278§1kk – 4 miesiące pozbawienia wolności i wymierzono mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, którą wykonał od 3.04.2013r do 15.03.2014r – k. 115;

5) VK 347/13 – wyrok łączny dotyczący skazań w sprawach VK 97/11 i VK 125/11 – kara łączna 6 miesięcy pozbawienia wolności – wykonana od 15.03.2014r do 16.06.2014r – k. 116;

6) VK 136/16 – za czyn z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk – kara 6 miesięcy pozbawienia wolności wykonywana od 10.03.2017r do 30.08.2017r – wyrok k. 117 (dane o karalności oraz wykonaniu kary k. 92 – 100).

We wrześniu 2017r w miejscowości S. J. J. włamał się do sklepu spożywczego należącego do G. K., w ten sposób że wybił skobel zabezpieczający okno w budynku. J. J. dostał się do środka budynku i zabrał w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze – słodczyce, napoje o łącznej wartości 250zł oraz alkohol – piwo o wartości 100zł.

J. J. w sierpniu 2017r opuścił zakład karny i G. K. pozwolił mu mieszkać w budynku obok tego sklepu przez dwa tygodnie.

W dniu 19 października 2017r około godziny 14.15 w W. na ul. (...) został skierowany patrol policji w składzie: R. S. i A. S.. Straż pożarna ugasiła na miejscu pożar pomieszczenia w opuszczonym budynku kolejowym. Budynek ten pozbawiony był drzwi i okien, brak było w nim części dachu, zasilania w energię elektryczną. Wewnątrz budynku nie było wartościowych przedmiotów, natomiast na elementach drewnianych widoczne były ślady działania ognia, ściany były okopcone. Wcześniej, dnia 6 sierpnia 2016r budynek ten uległ częściowemu spaleniowi i dewastacji, przez osoby bezdomne. Wewnątrz pomieszczenia była odzież, stare kołdry, poduszki, a spaliły się śmieci na parterze opuszczonego budynku. W budynku tym od kilku lat mieszkaly osoby bezdomne. Pożar nie stanowił zagrożenia życia i zdrowia dla ludzi. Podpalenia dokonał J. J., znał to miejsce, ponieważ po wyjściu z więzienia w 2017r kilkakrotnie tam nocował. Funkcjonariusze straży pożarnej jako przypuszczalną przyczynę zdarzenia wskazali zaproszenie ognia przez nieznaną osobę. Przedstawiciel pokrzywdzonego (...) S.A. Oddział G. N. w G. Rejon Administrowania i Utrzymania w E. – B. P. oszacował szkody na kwotę około 2 tys. złotych, ponieważ częściowemu spaleniowi uległo drewno opałowe, a częściowo ściany i sufit.

Dnia 12 listopada 2017r J. J. po godzinie 10.30 zabrał w celu przywłaszczenia rower górski z klatki schodowej w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w W.. Rower ten miał charakterystyczną, wygiętą kierownicę, należał do J. S. (1) i był wartości 700zł. Rower użytkował małoletni syn pokrzywdzonej, a pozostawiał go niezabezpieczonym na klatce schodowej. Tego dnia policjant R. S. widział jak około godziny 11.20 w P. na ścieżce rowerowej jechał tym rowerem J. J.. J. J. rower później pozostawił pod sklepem (...) na ul. (...) w W., a później nie interesował się co się z nim stało. J. S. (2) złożyła wniosek o zobowiązanie sprawcy do naprawienia szkody w kwocie 600zł.

Około 10 listopada 2017, ale nie później niż 18 listopada 2017r J. J. poszedł sam na teren (...) w W.. Poszedł do altanki, której wcześniej właścicielami byli jego rodzice, a obecnie należy do K. Ś.. Za pomocą szpadla chciał otworzyć drzwi, lecz mu się to nie udało. Kiedy odginał drzwi to zniszczył futrynę i kawałek elewacji, spowodował szkodę o wartości 2 tysięcy złotych, pokrzywdzona nie żądała naprawienia szkody przez sprawcę.

Dnia 20 listopada 2017r około 17.00 J. J. przebywał na terenie (...) w W.. Poszedł na działkę o nr (...) należąca do A. W., gdzie była altanka ogrodowa murowana, kryta eternitem. A. W. był w tym domku pół roku wcześniej, od sąsiada dwa miesiące wcześniej dowiedział się, że w jego altance jest wybite okno, ale go w żaden sposób nie zabezpieczył. J. J. zauważył otwarte jedno ze skrzydeł okna, postanowił wejść do środka. W środku była wersalka, stolik i na podłodze leżały porozrzucane ubrania. J. J. wziął z podłogi jedną szmatę, którą podpalił i rzucił na środek pomieszczenia. Wyszedł również przez okno i poszedł w kierunku głównej bramy ogródków działkowych. Dalej szedł promenadą przy kanale w W., poszedł w kierunku (...), po czym wracał w kierunku mleczarni. Kiedy szedł promenadą, to widział już, że pali się altana. W tym czasie w tej okolicy na spacer z psem wyszedł G. S.. Kiedy przechodził obok mężczyzny – J. J., który patrzył w stronę ogródków działkowych, ten spytał go czy nie ma telefonu komórkowego. G. S. zauważył pożar altanki, zadzwonił na numer alarmowy straży pożarnej i poinformował o zdarzeniu. Obaj czekali na przyjazd straży pożarnej. J. J. skierował strażaków na miejsce pożaru, oglądał jak gasili ogień. Później G. S. i J. J. podali swoje dane dla strażaków. Pożar ugasił zastęp straży pożarnej z W.. Spaleniowi uległy drzwi wejściowe do altanki, całkowitemu spaleniowi uległo wnętrze altanki. Na ścianach widoczne były ubytki tynku, budynek nie miał licznika energii elektrycznej, w środku znajdował się instalacja miedziana. Nadpaleniowi i wypaleniowi uległy krokwie dachu, okna, futryny okna. A. W. wycenił szkody na kwotę 10.000zł. Wniosek o naprawienie szkody w tej wysokości złożył jego syn T. W. ponieważ A. W. zmarł w toku postępowania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: notatki urzędowej k. 1, protokołu oględzin k. 2 – 3, informacji ze zdarzenia k. 8, telegramu k. 17, protokołu eksperymentu procesowego k. 38 – 40, notatki urzędowej k. 43, protokołu oględzin k. 47 – 50, protokołu eksperymentu procesowego k. 63 – 68, informacji ze zdarzenia k. 74, protokołu oględzin miejsca k. 79 – 84, zeznań świadków: P. S. k. 185v, W. Ż. k. 220v, B. P. k. 186, G. S. k. 186 – 186v, K. Ś. k. 186, M. D. k. 220v, G. K. k. 186v, M. W. k. 203, E. B. k. 207 – 207v, 209, A. W. k. 220v, a także wyjaśnień oskarżonego k. 185v, 220.

Oskarżony J. J. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia, w których opisał dokonywane przez niego czynu, sposób swojego działania i motywację. Świadkowie zeznający w sprawie podali okoliczności związane z ujawnieniem przestępstw, wysokością poniesionej przez nich szkody. Sąd ocenił te dowody jako wiarygodne. Oskarżony uczestniczył w kilku eksperymentach procesowych, wskazywał miejsca przestępstw, zaś świadkowie potwierdzili okoliczności związane z ich udziałem. Wątpliwości Sądu nasunęła wycena wartości szkód co do spalonego mienia w altance należącej do nieżyjącego już A. W.. Z umowy sprzedaży – k. 209 – wynika, iż działka została sprzedana za kwotę 1000zł – tak wyceniono nasadzenia, urządzenia i obiekty. Zdaniem Sądu nie ma podstaw do przyjęcia, iż wartość wyrządzonej szkody to 10 tys. zł. Altanka była zaniedbana, nie remontowana od lat, powstała 25 lat wcześniej. Przed pożarem nie był znany jej stan techniczny ani zniszczenia. Z zeznań A. W. wynika, że przed pożarem nie był tam pół roku, a dwa miesiące wcześniej sąsiad informował go o wybitym oknie. Sąd ocenił, iż wartość naprawienia szkody w części to kwota 2000zł. Oczywiście pokrzywdzonemu T. W. k. 211 przysługuje prawo dochodzenia pozostałej części roszczenia w drodze powództwa cywilnego. Odnośnie szkody wyrządzonej w budynku (...) w W., to był on przeznaczony do likwidacji jeszcze przed tym jak podpalił go oskarżony. Obecnie budynek nie istnieje, zatem wartość szkody to substancja zniszczonego budynku.

Reasumując przedstawione powyżej dowody Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony jest winnym popełnienia zarzucanych mu czynów. Wszystkich z nich dopuścił się z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Doskonale zdawał sobie sprawę z tego, co robi, jak postępuje z mieniem nie należącym do niego. Zauważyć należy, iż działał on w bardzo krótkim okresie czasu, w ciągu trzech miesięcy, a miesiąc wcześniej opuścił zakład karny – został warunkowo przedterminowo zwolniony – k. 117. Biegli psychiatrzy, którzy zbadali oskarżonego stwierdzili, że był on poczytalny. Z tymże stwierdzili na podstawie oświadczenia oskarżonego, że w momencie dokonywania przestępstw był pod wpływem alkoholu, zatem konieczne jest stosowanie wobec niego środka zabezpieczającego – terapii uzależnień w myśl art. 93a §1 pkt 3 kk aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez niego czynu zabronionego w tym czynów podobnego rodzaju. Zauważyć należy, iż w toku postępowania przygotowawczego oskarżony był przesłuchiwany kilkakrotnie i ani razu nie podał, że w momencie popełnienia któregośkolwiek z przestępstw był pod wpływem alkoholu. Kwestia niezastosowania wobec oskarżonego terapii uzależnień zostanie omówiona w dalszej części uzasadnienia.

Przepis art. 288§1kk stanowi o odpowiedzialności karnej tego, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. Niszczenie rzeczy wedle ujęcia słownikowego oznacza zachowanie polegające na unicestwianiu, zniweczeniu, burzeniu, pustoszeniu, tępieniu, wyplenianiu lub powodowaniu zużywania się, psucia, marnowania lub uszkadzania rzeczy (por. Słownik..., t. II, s. 363). Niszczenie sprowadza się więc do unicestwienia rzeczy lub do istotnego naruszenia jej substancji, które uniemożliwia wykorzystywanie jej zgodnie z posiadanymi pierwotnie właściwościami i przeznaczeniem. Niszczenie stanowi działanie, które unicestwia dotychczasowe właściwości rzeczy, na przykład poprzez jej spalenie, podarcie, rozbicie itp. (por. W. Gutekunst (w:) W. Gutekunst, O. Chybiński, W. Świda, Prawo karne..., Wrocław 1971, s. 648). Zniszczenie charakteryzuje nieodwracalność, sprawiająca, iż nie istnieją możliwości przywrócenia rzeczy do stanu poprzedniego. Pokrzywdzeni – A. W. i B. P. wskazali wartość szkody w wypadku podpalenia budynku i altanki, a ich Sąd poczynił w tym zakresie ustalenia, o których była mowa powyżej.

Odpowiedzialności za popełnienie przestępstwa kwalifikowanego z art. 278§1kk podlega ten, kto zabiera cudzą rzecz ruchomą w celu przywłaszczenia. Kradzież jest przestępstwem umyślnym o charakterze kierunkowym, którego można się dopuścić jedynie w zamiarze bezpośrednim – w celu przywłaszczenia. Cel przywłaszczenia oznacza zamiar postąpienia z przedmiotem zaboru tak, jakby się było jego właścicielem – włączeniem do swego stanu posiadania, sprzedaży, zużycia, podarowania innej osobie, a nawet porzucenia (Kodeks Karny, Komentarz; Andrzej Marek; Dom Wydawniczy ABC, 2005r, s. 572). Oskarżony skorzystał z nadarzającej się okazji, wykorzystał to, że rower nie był zabezpieczony i zabrał go z klatki schodowej. Doskonale zdawał sobie sprawę, iż zabiera rzecz nie należącą do niego. Wartość skradzionego mienia wynika z zeznań pokrzywdzonej J. S. (1).

Konstrukcja przestępstwa przewidzianego w art. 279 k.k. określa dwie czynności sprawcze, z których pierwsza polega na przełamaniu zabezpieczenia rzeczy ruchomej (usunięciu przeszkody materialnej) zamykającego dostęp do rzeczy innym osobom, druga zaś sprowadza się do zaboru zabezpieczonej rzeczy ruchomej. Przestępstwo określone w art. 279

k.k. ma złożony charakter (por. wyrok SN z 23 lutego 2000 r., IV KKN 172/99, LEX nr 51140). Każda z przewidzianych w art. 279 k.k. czynności wykonawczych może, w pewnych układach sytuacyjnych, wyczerpywać znamiona określone w odrębnych typach czynu zabronionego, tj. w art. 288 § 1 k.k. i w art. 278 § 1 k.k. Z uwagi na konstrukcję znamion przestępstwa kradzieży z włamaniem, zachowanie polegające na przełamaniu zabezpieczenia oraz zaborze rzeczy ruchomej stanowi jedno zdarzenie faktyczne (ten sam typ czynu w rozumieniu art. 11 § 1 k.k.), a w konsekwencji jedno przestępstwo o surowszym niż kradzież ustawowym zagrożeniu, spowodowanym sposobem zamachu na mienie związanym z usunięciem przeszkody (zabezpieczenia) chroniącej dostępu do rzeczy ruchomej stanowiącej przedmiot zaboru (por. wyrok SN z 6 listopada 2003 r., II KK 5/03, Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach karnych, rocznik 2003, poz. 2360, s. 837). Dopuszczając się kradzieży z włamaniem, sprawca narusza nie tylko prawo do mienia, lecz także system bezpieczeństwa mienia, który polegał na umieszczeniu go w odpowiednim pomieszczeniu lub schowku albo w innym miejscu wyposażonym w funkcjonujące zamknięcie, w celu ochrony przed kradzieżą (por. wyrok SN z 3 lutego 1999 r., V KKN 566/98, Prok. i Pr. 1999, nr 7-8, poz. 7) - Autorzy: Małgorzata Dąbrowska-Kardas, Piotr Kardas; Tytuł: Komentarz do art.279 Kodeksu karnego – LEX). Niewątpliwie oskarżony wykonał określone czynności – wyłamał skobel w oknie sklepu należącego do G. K., zaś włamanie do altanki K. Ś. zakończyło się na usiłowaniu, ponieważ sprawca nie był w stanie sforsować zabezpieczenia – drzwi wejściowych. Ze sklepu zabrał słodycze, napoje i alkohol o łącznej wartości 350zł.

W aktach sprawy znajduje się opinia sądowno – psychiatryczna, z której wynika, iż oskarżonego należy poddać terapii uzależnień przewidzianej w art. 93a §1 pkt 3kk. Zdaniem Sądu wobec oskarżonego nie ma podstaw prawnych aby ten środek zabezpieczający stosować. Z art. 93b kk wynika, że:

1) Sąd może orzec środek zabezpieczający, gdy jest to konieczne, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego, a inne środki prawne określone w tym kodeksie lub orzeczone na podstawie innych ustaw nie są wystarczające; Chodzi o jakiegokolwiek mniej dolegliwe dla sprawcy środki prawne określone zarówno w Kodeksie karnym, takie jak kary, środki karne, przepadek, środki probacyjne, dozór, obowiązki, zakazy i nakazy przewidziane w art. 72 KK, inne środki zabezpieczające itp. – komentarz Legalis, red. Grześkowiak 2018

2) Środek zabezpieczający i sposób jego wykonywania powinien być odpowiedni do stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego, który sprawca może popełnić, oraz prawdopodobieństwa jego popełnienia, a także uwzględniać potrzeby i postępy w terapii lub terapii uzależnień.

Przepis ten ustanawia dwie zasady stosowania środka zabezpieczającego – konieczności oraz proporcjonalności. Nie sposób przyjąć, iż orzeczenie wobec oskarżonego terapii uzależnień spowoduje, że w przyszłości niczego nie ukradnie i nie zniszczy, a jest to prognoza na przyszłość. Wszystkich czynów oskarżony dopuścił się przy zachowaniu pełnej świadomości swojego zachowania i nie znajdował się w stanie upojenia alkoholowego. Dokonał kradzieży roweru korzystając z okazji, podpalił budynki, okradł sklep, próbował włamać się do altanki należącej wcześniej do jego rodziców. W aktach sprawy nie ma dowodów, że w momencie popełnienia przestępstw był pod wpływem alkoholu. Oskarżony poddał się terapii odwykowej, w toku postępowania sądowego przebywał w Szpitalu (...) w W. i został warunkowo przeniesiony do leczenia ambulatoryjnego do Poradni (...) iU. do (...) w W. – k. 198. Ukończył terapię i nie pije alkoholu – k. 220. Zatem prawdopodobieństwo popełnienia takich czynów zdaniem Sądu nie jest duże, skoro za ich popełnienie został skazany na karę bezwzględna pozbawienia wolności.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonych szkód, sposób i okoliczności popełnienia czynów, postać zamiaru i motywację sprawcy. Wszystkie zdarzenia były incydentalne, zachowanie podjęte przez oskarżonego pod wpływem chwili, bez zastanowienia i nie planowane. Można nawet stwierdzić, iż oskarżony wykazał się naiwnością kradnąc tak charakterystyczny rower, włamał się do sklepu gdzie pracował, a po podpaleniu altanki czekał na przyjazd straży pożarnej, obserwował pracę strażaków. W tej sytuacji zadaniem Sądu stosowanie wobec oskarżonego terapii uzależnień nie jest dopuszczalne w świetle art. 93b kk. Ostateczną decyzję o zasadności stosowania środka zabezpieczającego podejmuje sąd, a nie biegli.

Oskarżony J. J. był skazany za czyn kwalifikowany z art. 279§1kk i art. 278§1 kk na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności – VK 121/12 – odbył od 3.04.2013r do 15.03.2014r, zatem przyjęcie kwalifikacji prawnej odnośnie czynów opisanych w punktach I, II i III należało przyjąć w zw. z art. 64§1k. Oskarżony J. J. dotychczas odbył łącznie 2 lata i pięć miesięcy pozbawienia wolności. W warunkach art. 64§1kk został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 278§1kk – VK 136/16 wyrokiem z dnia 01.02.2017r. Był wielokrotnie skazywany na kary pozbawienia wolności za popełnienie przestępstw przeciwko mieniu – k. 222. Zatem kolejne przestępstwa, których dopuścił się oskarżony – kradzieży z włamaniem pkt III i IV – są podstawą do przyjęcia kwalifikacji z art. 64§2kk, zaś zakład karny oskarżony opuścił 30.08.2017r po odbyciu kary za popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk – VK 136/16.

Sąd przyjął kwalifikację z art. 91§1kk – dwa ciągi przestępstw, albowiem oskarżony w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu popełnił pięć przestępstw zanim zapadł wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Zgodnie z art. 91§1kk Sąd orzeka w tej sytuacji jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Odnośnie pkt 1a – dotyczy czynów kwalifikowanych z art. 288§1kk – w obu wypadkach zniszczenie mienia – niezamieszkałych budynków poprzez ich podpalenie, zaś pkt 1b – dotyczy czynów kwalifikowanych z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk, 13§1kk w zw. z art. 279§1kk w zw. z art. 64§2kk i art. 279§1kk w zw. z art. 283kk w zw. z art. 64§2kk – są to przestępstwa przeciwko mieniu – przestępstwa kradzieży, kradzieży z włamaniem do pomieszczeń zabezpieczonych przed kradzieżą oraz zaboru mienia, które nie było zabezpieczone przed kradzieżą.

Wymierzając oskarżonemu kary bezwzględne pozbawienia wolności Sąd ocenił, iż jedynie ten rodzaj kar będzie odpowiednią reakcją na jego zachowanie. Oskarżony J. J. dopuścił się przestępstwa przeciwko mieniu, mimo że był już wcześniej kilkakrotnie karany za takie przestępstwa. Wymierzono oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, zaś karę łączną ustanowiono w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sposób zachowania oskarżonego nie daje żadnej gwarancji, iż orzeczenie kary w niższym rozmiarze wpłynie na zmianę jego postępowania. Oskarżony jest osobą dojrzałą, ma ponad 40 lat, jest kawalerem, nie dąży do stabilizacji swojego życia, nie podejmuje stałego zatrudnienia. W dalszym ciągu zachowuje się nieodpowiedzialnie, nie docenia oferowanej mu pomocy. Oskarżony nie próbował skontaktować się z pokrzywdzonymi aby uzgodnić sposób naprawienia szkody, a jego sposób działania świadczy o nieuszanowaniu cudzej własności. Zdaniem Sądu taki rozmiar kary w sposób wystarczająco dolegliwy będzie stanowił przestrożę na przyszłość. Oskarżony winien zdawać sobie sprawę, że jego zachowanie nie jest akceptowalne społecznie. Podkreślić należy, iż dopuścił się popełnienia kolejnych przestępstw zaraz po opuszczeniu zakładu karnego.

Na podstawie art. 62kk Sąd orzekł, iż wobec oskarżonego kara ma być wykonywana w systemie terapeutycznym ze względu na jego uzależnienie od alkoholu, tak aby mógł on utrzymać abstynencję również po opuszczeniu zakładu karnego.

Dodatkowo, zgodnie z wnioskami pokrzywdzonych Sąd nałożył na niego obowiązek naprawienia szkody.

Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych ponieważ jego sytuacja materialna nie pozwala na ich poniesienie.